

U ovoj zabiti sam tri dana i već sam ubio šestoricu, a moja meta se još uvek nije pojavila. Znao sam da će biti ovako od trenutka kad sam parkirao leteći skuter i zagegao se glavnom prašnjavom ulicom. Osećao sam poglede ljudi na ulici kao užarene snopove po mojim ledima — mali, zdepasti debeljko, ružan kao pas, sa laserskim pištoljem za pojasom, ljulja se u pravcu birtije kao da je upravo oslobodio Univerzum. Uvek ista priča: prvo podsmeš, pa direktno zadirkivanje, uvrede, napadi, a onda prskanje krvi, neverica i vrištanje. Budale.

Prvog dana smakao sam dvojicu za kartaškim stolom. Varao sam, naravno, jer bez toga ne vidim ništa zanimljivo u pokeru, ali nije u tome bio problem. Pomenuli su nešto o tome kako rugobni kepec ima isuviše sreće i da životinjama ne treba dozvoliti da ulaze baš svuda. Rekao sam da su životinje očigledno već opštile sa njihovim babama, a možda im baš upravo opasuju sestre. Odmah su skočili, ali odmah su i pali. Sutradan su došla dva brata jednog od njih i bio sam prinuđen da im zatrem lozu. Juče su se pojavila dva mračna tipa i dobacivali mi nemaštovite uvrede preko stola. Krčmar upravo briše njihove ostatke sa zida i gleda me poput prebijene životinje čikljeći jednim okom koje sam ostavio da mu se nađe. Pevao je kao slavuj noćas i priznao da su dvojicu pacera poslale neke kukavice iz grada. Oh, kako je strah divan pokretač čoveka! Uplašili su se mene kojeg su prvog dana svi smatrali karikaturom...ako se meta ne pojavi sutra, pozabaviću se malo i njima. Trudiću se da budem originalan, pucanje u ljude postane zamorno posle nekog vremena, posebno ako je u pitanju gomila zastrašenih zečeva koji ne pokušavaju da se brane.

Meta je stigla i zamrzeo sam ga istog trenutka kada se pojavio u krčmi. Visok, lepuškast kicoš bezdušnog pogleda ležernim korakom je došao do

šanka i naručio piće neobazirući se na jednog krčmara koji je drhtao kao preategnuta žica. Ovo će biti lako. Znam da si samo u prolazu, Lepi, ali proći nećeš.

Ustao sam i došao do šanka. Nije se ni okrenuo prema meni, mada sam video da je u ogledalu primetio moj pokret. Misli da sam bezopasan, kao i svi koji me vide prvi put. Naslonio sam se i povukao ga lagano za rukav, bez ikakve žustrine, volim da verujem da sam čovek od stila.

— Ej, Lepi, nisi platio ulaz!

Mrzovoljno me je pogledao.

— Odjebi, kepecu!

Tu smo, dakle, momče.

— Visok sam preko 120 cm, Lepi.

— Ne zovi me Lepi, kepecu. Ne zanima me koliko si visok. Odjebi u skokovima.

— Izadi na ulicu i reci mi to opet, Lepi.

— Ne borim se sa kratežima, Kepi.

— Tvoja keva sinoć nije imala ništa protiv mog krateža, Lepi. Zovi me „tatice“ od danas.

Prvi put pogledao me pravo u oči. Ne znam šta je tamo video, ali osetio sam kratak odsjaj nesigurnosti, kao da je tek sad opazio jednog gazdu krčme, nevešto opranu krv na zidovima i na kraju ružnog, niskog debeljka sa laserskim pištoljem na boku.

— Izadi napolje — potrudio sam se da mi glas bude što hladniji. Teatralno sa moje strane, priznajem.

— Pa...hajde. Lep je dan za umiranje.

— Oh, vrlo uzbudljiva konstatacija. Izlazi prvi i ne kenjaj.

— Nećeš mi pucati u ledja, zar ne?

— Pa da propustim da vidim izraz tog andeoskog lica dok umireš? Ne brini.

Stali smo jedan naspram drugog, napolju je bio tmuran dan, nije bilo sunca da komplikuje stvar, mada teško da bi to nešto promenilo.

— Kako se zoveš, kepecu? Da znam koje ime da ti urežem na spomenik.

— Vidim da si dosta vremena proveo po antikvarnicama čitajući romančice i gledajući one dosadne pokretne slike. Nije bitno moje ime, a ni tvoje, dobri ljudi ovog grada pobrinuće se za tvoj pogreb.

Dobri ljudi ovog grada bili su na ulici, virili iza ćošкова i kroz prozore, dobro sam znao šta je u glavi svakog od njih. „Ubij odurnog kepeca! Ubij ga odmah, oslobodi ovaj svet te čudovišnosti! Spasi nas!“ Žao mi je što ću vas razočarati, dragi moji, ali odurni kepec će danas ostati da stoji na ulici.

Lepotan je potegao brže nego što sam mislio, ali opet nedovoljno brzo. Nemi uzdah razočarenja kao da je prekrrio ceo grad. Lepi je klečao neprijatno iznenađen rupom u grudima kroz koju sam mogao da vidim celu aleju zgrčenih, belih lica građana. Tajna je u kratkim rukama, dečko. Okrenuo sam se da napustim ovu rupu, niko nije pokušao da me zaustavi.

— Nakazo!!! Pacove!

Da li je moguće?

— Ubio si ga, nakazo!

Visoka plavokosa devojka stajala je pored leša i vrištala u mom pravcu, verovatno sestra ili verenica bivšeg Lepotana. Sa njom je bila neka odrpana ružnjikava devojčica velikih očiju, služavka, možda štićenica, s obzirom na razliku u odeći.

— Nakazo! — devojka je bila uporna.

Prelepa je, prava vila. Dobar dan, vilo, ovo ti nije trebalo. Opalio sam tri puta, dva hica su joj okrnula obraze, a treći joj je prošao pravo kroz razdeljak. Onesvestila se skoro istog trenutka. Nikad više nećeš biti tako lepa, vilo. Vila sa ožiljcima. Kroma mi, prava sam umetnička duša.

Sada napokon mogu da krenem, ovi crvi iz grada neće biti spremni da me gone bar još nekoliko sati, ako uopšte skupe petlju za tako nešto. Svi su

opasni i pametni kad opasnosti vide leđa. Skoro sam stigao do svog skutera kad sam osetio nečiju ruku na ramenu. Okrenuo sam se i uperio laser pravo u lice odrpane devojčice. Gledala me je svojim velikim očima i stezala kamen u drugoj ruci. Hrabro dete u gradu bednika. Mogla je da uzme oružje od Lepog, ali nije. Suze i bes u pogledu, ali nije uspela da natera sebe da me napadne kamenom. Još uvek ima nečeg dobrog u njoj. Nežno sam sklonio njenu ruku sa svog ramena. I ja sam jednom tako stajao na prašnjavao ulici nad telom čoveka koji je samo hteo da me odbrani, mene, izroda i grešku prirode. Idi kući, mala, još nije tvoje vreme. Odrasti, nauči da koristiš laser i tek onda me potraži. Možda budeš brža. Možda.

Napokon sam napustio grad i sad letim pustopoljinama. Prija mi vetar na licu, šteta što nikad neće moći da oduva svu prljavštinu. Gospodar će biti zadovoljan. Obožavam svoj posao, zato ga tako dobro i obavljam. Ja sam LearzA, uništitelj svega lepog.